

címmel ellátva kitették az egészet egy főtéri kirakatba, ott penészedett hónapokig, megszegyénítve minden nyomorúság okozóját, a népnýúzó zsirosparasztot.

Negyven évvel később Szomszéd kapott néhány darab papírost kárpótlásul ennyi meg annyi aranykorona értékben, földet szerzett rajtuk, majdnem annyit, amennyit az apjától elvettek. Persze nem a sajátjukat. Azt a jó város alatti fekete földet elvitte más, aki közelebb ült a tűzhöz – annak a nyikhajnak a fia, aki valamikor azt a pofont adta –, de az övé sem volt rossz, csak kijebb esett. Amikor elkészültek az iratok, egy nyárvégi napon kiment megnézni. Szép nagy tábla volt. Sokat kellett bicikliznie odáig, megfájdult a térde is, mégis körbегyalogolta, ám a határjárást majdnem négykézláb fejezte be. Egy rögöt szorongatott, úgy feküdt a mezsgye fűvén, míg kifújta magát, és lábában felengetett a görcs. Szép föld, jó föld, örülni köllött vóna, mégse érztem sömmit, mondta otthon a Szomszédasszonynak, ugyan tögyél vizes ruhát a lábomra.

A marék földet másnap kivitte a temetőbe, és szétszórta az apja sírján.

Nem való az már magának, csóválta fejét a fia, mikor meghallotta, hogy Szomszéd bele akar vágni a gazdálkodásba a tizenöt hektáron. Nem volt elég az a negyven év a téeszben? Miért nem pihen egy kicsit? Se gépe, se állata, se ereje, a két kezével akarja művelni? Ha meg mással csináltatja, a gatyája is rámege, nemhogy haszna lenne belőle. Majd tik segítőtok fiam, válaszolt Szomszéd, úgyis a tiétök lösz nemsokára. Na, arra aztán várhat apám. Nem azért tanultam annyit. Eszembe sincs a földet túrni.

...minden egy helyre megy; földből lett, hasonlóképen vissza is tér a földre. Amen, fejezte be búcsúztatóját a Prédikátor szavaival a fiatal tiszteletes, majd lehajolt, hogy göröngyöt vessen a gödörbe. A papné volt a következő, majd a fiú és a meny, utánuk jöttek a többiek. Aszályos volt a nyár, és az ősz sem hozta meg az esőt. A száraz, kemény hantok dübörögve zuhogtak a koporsóra, mintha köveket dobáltak volna. Szomszédasszony maradt utolsónak. Sokáig állt ott, két tenyere között tartotta, melengette a fagyos rögöt, majd szétmorzsolta, és mint lisztet a kelő kenyérre, széttárt ujjai közt szitálta Szomszéd koporsójára.

Hitel, 2014/8.

Gaál Antal

LÁTOGATÓBAN

A táj, ami a miénk is lehetne.
És miért nem az? Hisz itt vagyunk,
kanyargós földúton, a dombok között.
A fák mögött már eltűnt az aszfaltcsík
az otthagyt autóval, s a szép ívű
kanyarral a völgyben, Szentgrót felé.
Minden szürke és minden barna
a naptalan, novemberi égbolt alatt.
Halott fű fekszik a sárban a lépteink
nyomán. A fák köhögve húzódnak vissza,
magukba fordulva – néhány még
kabátban bólint a szigorú, téli csöndre.
A szomszéd oldalban irigyen pislog
felénk egy pince, az út végén
szerény magaslat, messze kilátással.
Se nyár, se fény, se színek-illatok,
mégis valami végtelen megbékélés
közelít. Várjuk, hogy megérkezzen.

Vár, 2014/2.